

Anne Behr:

Bisættelse udenfor kirkens stemningsfulde kulisse?

Læs det før bedemanden kommer!

En beretning om, hvordan man kan skabe sin egen private bisættelse.

Min mand og jeg har aldrig været ivrige gæster ved bisættelser, dels kommer vi begge fra ikke særligt talstærke familier, dels har de relativt få bisættelser, vi har deltaget i, efterladt os med en tom og hul fornemmelse i forbindelse med det kirkelige ritual, som ingen af os – som ateister – kunne stå inde for, end-sige finde trøst eller glæde ved.

For mange år siden udfyldte vi dokumentet "Min sidste vilje – til mine efterladte" og kendte derfor hinandens ønsker, men uden at vi i de gode år tænkte over eller nærmere undersøgte, hvordan de kunne udføres. Min mand blev så ramt af kræft, som udviklede sig uventet aggressivt, så han døde i løbet af 2 måneder i december 2003. [...]

Bedemanden gjorde meget ud af at fortælle, at der faktisk ikke er nogle begrænsninger for hvordan en individuel bisættelseshøjtidelighed kan afholdes, [...] og at man kun ved urnenedsænkning i havet skal indhente kirkeministeriets tilladelse. [...]

Bisættelseshøjtideligheden kom til at foregå i vores hjem, kisten blev bragt på et tidspunkt, der passede os og stod smukt pyntet, hvor før hospitalssengen havde stået. Der kom mange gæster, og enhver kunne gå ind og tage afsked med ham. Der blev holdt taler og sunget nogle af hans yndlingssange fra et sangblad, der blev fortalt historier om ham,

og der var plads til gråd og latter, helt i hans ånd. [...]

4 uger senere blev hans urne nedsænket i Det Sydfynske Øhav. Jeg havde aftalt, at tre fiskere stillede med deres kuttere, og selv vejrguderne var med os. Solen skinnede fra en skyfri himmel, det var vindstille og vi tog ud 25 mand høj til kutternes stille tøffen, indtil vi fandt et smukt sted, motorerne stoppedes, og den absolutte stilhed var stemningsfuld og klar. Min kaptajn slog et slag på skibsklokken, da urnen skulle sænkes, og et slag, da det var sket. Ingen magiske 3 x 3 slag til os, tak. Alle, der ville, havde forsynet sig med en rød eller hvid rose, der så blev kastet ud og skabte et veritabelt rosenhav. Vi kredsede lidt omkring, før vi vendte stævnen ind mod land, hvor varm kakao og kringle ventede os.

Derefter var der afsked. Kaptajnerne skulle sammen med deres familier spise på den lokale kro, den nærmeste familie med venner spiste et andet sted. Det hele var arrangeret. Således blev vores dag begået. Jeg bad gode venner og naboer om hjælp, og uden den havde jeg ikke klaret det. Nu har jeg en god tryk-khed i hjertet om, at det var sådan HAN ville have ønsket sin afsked [...] Nu sidder jeg tilbage med et stort savn, men også med et smukt minde.

Ateistisk Selskab (ateist.dk) 01.02.2004